

El públic es **rendeix** a la màgia de 'La Symphonie du Hanne-ton'

Encara no té 27 anys i James Thierrée, nét de Charles Chaplin, s'ha llençat a la conquesta dels escenaris de mig món amb un espectacle magistral que combina teatre, circ, música i dansa, i capta a la perfecció les reaccions humanes traslladant-les a l'univers dels somnis. Londres, però també França, Síria, Iran i Iraq, han admirat aquesta personalíssima creació, que es preveu que desembarqui en poc temps a Barcelona.

Després de Pasqua, deia el programa de mà que s'oferia a l'entrada del Queen Elizabeth Hall de Londres els passats 15, 16 i 17 d'aquest mes. I res més acostat a la realitat. L'obra *La Symphonie du Hanne-ton*, de James Thierrée, fou un autèntic deliri. Però un deliri que deixà els mil assistents a les quatre sessions amb un pam de boca. Per la senzilla raó que l'obra, una barreja de circ, teatre, dansa i música, amb generoses racions de cant, metamorfosi, acrobàcia i contorsionisme, és d'una qualitat extraordinària. I on l'enginy, la vitalitat, la bogeria i l'humor hi representen un paper essencialíssim.

Qui és James Thierrée? Aquest home nascut a Lausana (Suïssa) i que és a punt de complir vint-i-set anys, és fill dels creadors de *Le Cirque Imaginaire* i *Le Cirque Invisible*, dos reeixits espectacles que el matrimoni format per Jean-Baptiste Thierrée i Victoria Chaplin han anat presentant arreu del món. Per tant, en James és nét del gran Charles Chaplin. I els diaris londinencs ho reflectien perfectament: "L'esperit de Chaplin continua ben viu", afirmaven després d'haver contemplat la superba simfonia.

Des que va deixar de col·laborar amb els seus pares per dedicar-se a muntar *La Symphonie du Hanne-ton*, que estrenà el 1998, en James no ha volgut que l'associessin amb el nom Chaplin. Una decisió ben lògica, d'altra banda. Perquè sempre ha desitjat destacar primer per la seva vàlua. Però és inevitable veure en ell trets de l'avi. Fins i tot, en segons quins moments de l'obra, executa uns moviments que demostren que pel seu

cos hi corre la sang d'un tal Charlot. "Ets un Hanne-ton", li deia de petit el seu pare. Ho podríem traduir per "Ets un escarbat estiracabells", un d'aquells escarbats voladors que apareixien els mesos d'estiu a casa nostra i que ara sembla que s'hagin fos. Eren aquells escarbats gruixuts que et passaven com qui diu arran de cap i que lluien dues grans antenes a la closca. Jean-Baptiste Thierrée anomenava "Hanne-ton" al seu fill perquè tenia sempre les antenes a punt? Perquè li agradava acostar-se al màxim a la gent per saber què feien, deien o pensaven? O potser també perquè en francès el nom s'associa a un tipus eixelebrat?

Creiem que n'hi ha de tot una mica. Perquè James Thierrée ha sabut captar a la perfecció les reaccions humanes i les ha traslladades de manera magistral a un somni. D'altra banda, es necessita ser un paio eixelebrat, neguitós, un cul d'en Jaumet en una paraula, per poder muntar, interpretar -fa d'actor, de músic, de ballarí, de trapezista, de ciclista, d'acròbata...- i dirigir una obra com la que comentem.

En efecte, aquesta simfonia onírica, barroca en ocasions i d'una magnífica senzillesa en altres, conté algunes influències del que els seus pares havien representat per aquests móns de Déu. De fet, Victoria Chaplin s'havia posat en la pell d'una sèrie de bèsties imaginàries i fantàstiques, mentre el seu marit se les enginyava per oferir tot un seguit d'escenes absurdes i hilarants. No és gens estrany, doncs, que, fruit de la llarga col·laboració amb els seus pares, en James n'hagi sortit amb el pap ple. I ara, totes aquestes influències s'a-

Diverses escenes de *La Symphonie du Hanneton*, de James Thierrée, una simfonia onírica, barroca de vegades i amb moments d'una magnífica senzillesa.

junten amb un enginy fora de sèrie i una creativitat excepcional per tal de donar llum a un espectacle que, segons les seves paraules, "sigui a la vegada comprensible i incongruent, continu i trencat, perquè a mi m'agraden les històries, els contes i els viatges, però també els contrastos, les incertituds, les paradoxes i els enigmes".

I afegeix: "La Symphonie és feta de carn, de borrarxera i de mobiliari, de vestits de romanços, de trobades furtives i de malsons, de lluita, de bestiar, de joia, d'explosions d'energia, de desitjos insatisfets, de seducció i de desolació, del temps que passa, d'enlairaments, de balancejos i de canvis."

Per a dur a terme tot aquest mostrari, James Thierrée –que domina l'escenari amb una autoritat anorreadora– s'ha rodejat de tres elements en estat de gràcia. Es tracta de Camille i Raphaëlle Boitel, dues contorsionistes de qualitat excepcional, i de la soprano i actriu catalana Uma Ysamat, a la qual ja havíem vist en aquestes funcions en diversos espectacles de Carles Santos. En aques-

ta ocasió, fins i tot toca l'harmònim.

Els dos germans demostren posseir un inusual domini del cos. Mentre Raphaëlle s'arrapa totalment a una butaca i s'hi esmuny sense que el seu cos se'n separi ni un mil·límetre, Camille fa un bot prodigiós i queda enfonsat de cap en la mateixa butaca. Ultra aquest exemple, Raphaëlle i Camille ofereixen un repertori complet de les seves sapiències. Cosa que també fa Uma Ysamat, perfecta en el domini de la veu i en la utilització d'una tranquil·la i efectiva vis còmica.

Però entre vestidors també es treballa de valent. Perquè l'obra necessita una coordinació especial entre els que surten a donar la cara i els que no ho fan. Per exemple, en James, que va vestit d'una manera determinada, desapareix durant dos segons. Quan torna a l'escenari, el seu vestit és absolutament diferent. Però l'obra demana també una coordinació total amb els llums i el so. En aquest sentit, podem dir que tot funciona amb la precisió d'un rellotge suís.

La Symphonie du Hanneton és l'obra

d'un paio genial. Si a la seva edat James Thierrée és capaç d'oferir aquest tipus d'espectacle, no sabem què podrà bastir d'aquí a deu anys. En qualsevol cas, l'obra està molt ben pensada i realitzada –hi ha, però, algunes, escaduses, baixades de ritme– i no necessita de cap mena de truculència especial ni de cap registre fàcil per arribar clarament al públic. Tot encaixa com l'anell al dit i els diferents quadres estan perfectament lligats. A la fi, s'organitza un banquet fantàstic, on la metamorfosi assoleix el nivell més brutal, ja que apareixen i combaten entre si uns animals cuirassats d'enorme presència i realisme. Després, el silenci.

I és aleshores quan emergeix tranquil·lament l'escena final. I l'home a qui li sortia fum del cap al primer quadre i que perdia les cames i els braços, es troba en el mateix llit d'on havia escapat. Es tanca així una espiral al·lucinant, superba, densa, fantàstica, delirant... És el darrer vol del Hanneton.

Albert Suñé